

Thê Tử Chi Phúc Vi Hôn

Contents

Thê Tử Chi Phúc Vi Hôn	1
1. Chương 1: Từ Hôn.	1
2. Chương 2: Lạc Vào Trận Pháp.	3
3. Chương 3: Hôn Thê Tìm Đến Cửa.	4
4. Chương 4: Lấy Lòng Phu Quân.	6
5. Chương 5: Những Cảm Xúc Lạ Lùng.	7
6. Chương 6: Con Người Thật Của Hiền Thê.	8
7. Chương 7: Yêu Thương Là Không Thể Theo Khống Chế Của Bản Thân.	10
8. Chương 8: Khi Mất Mới Biết Là Cần Phải Trân Trọng.	12
9. Chương 9: Thất Hôn Đoạt Mệnh.	13
10. Chương 10: Kết Thúc.	15

Thê Tử Chi Phúc Vi Hôn

Giới thiệu

Nàng là một nữ nhân xinh đẹp nổi tiếng khắp vùng, là một người rất hậm mộ những anh hùng cao t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-tu-chi-phuc-vi-hon>

1. Chương 1: Từ Hôn.

Trong tửu lầu tràn ngập người đang chăm chú về phía lão tiên sinh kể chuyện trong đám đông đó có một tiểu tử có cặp mắt trong veo, hữu thần khiến người ta có thể chìm sâu vào mê đắm nếu nhìn lâu vào nó. Thế nhưng trên khuôn mặt lại bị một cái sẹo xấu xí che đi mất sự cuốn hút của đôi mắt đó. Tiểu tử kia dù trên mặt mang một vết sẹo xấu xí dữ tợn thế nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy sợ hãi hân. Thái độ chăm chú kia, say sưa kia của hân với tiên sinh kể chuyện khiến cho mọi người nơi đây cũng cảm thấy độ thú vị của câu chuyện.

- Sau đó thế nào nữa ? Mọi người dường như nghệt thờ trước câu chuyện của lão.
- Người đó biến mất vào một cái biệt tích trên giang hồ đúng hai mươi năm, thế nhưng năm ngoái, ngài ấy lại xuất hiện, lần này Dạ Vũ trộm không phải quân lương của quân địch mà là quốc khố của phiên Bang khiến chúng không có tiền để đánh chúng ta nữa. Sau hai mươi năm quy ẩn lần tái xuất này quả là làm nhiều người trong võ lâm kính nể nha.
- Xì tướng gì... chẳng qua là một tên đạo tặc, có gì mà phải tôn sùng hần thế chứ. Hần tài giỏi bằng bốn thiếu gia sao ? Kể thốt ra những lời đó có bộ dạng công tử nhà giàu với một thân y phục màu vàng chói phe phẩy chiếc quạt cười đềm vô lại ngồi bên bàn đối diện bàn của tiên sinh kể chuyện. Hần ta chính Liễu Huỳnh con trai út nhà Liễu tể tướng, kẻ luôn dùng thế lực của cha mình làm nhiều việc khiến kẻ khác căm ghét đến nghiêng răng nghiêng lợi. Tể tướng là kẻ bao che cho con trai thế nên nơi thành trấn này hần luôn làm mưa làm gió. Không một ai nói gì nhưng mọi người nhìn hần một cách khinh bỉ, căm ghét, như chẳng thèm để ý thái độ của người khác với mình Liễu Huỳnh tiến lại một vị tiểu cô nương bộ dáng có chút xinh xắn ngồi ở góc phòng đang háo hức nghe câu chuyện.
- Tiểu cô nương nàng không nên hâm mộ tên tặc tử đó, nên hâm mộ ta thì hơn, ta sẽ nạp nàng là thiếp thứ năm của ta nha. Vừa nói Liễu Huỳnh vừa giơ bàn tay móng vuốt sói của mình ra muốn giở trò với cô nương ta. Mọi người dù không vừa mắt hành động của hần nhưng cũng chẳng muốn đắc tội tể tướng nên chỉ làm bộ tai điếc mắt ngơ, không ai định can thiệp.
- Trầm Nhã Nhi dù không muốn gây sự chú ý với mọi người nhưng cùng là nữ nhi, lại xuất thân con nhà võ, hành động trêu ghẹo con gái nhà lành của tên kia hần là không thể bỏ qua. Ngay khi nàng định cho tên kia một bài học thì Liễu Huỳnh dụng phải một người khác, người này có khuôn mặt nhợt nhạt của dáng vẻ bệnh nặng lâu ngày, dáng đi lảo đảo phải có người dìu. Thế nhưng dù mang dáng vẻ bệnh tật kia cũng không thể phủ nhận hần thực sự như yêu nghiệt của trần gian. Khuôn mặt đó, dáng vẻ đó khiến ta có cảm giác hần như không thuộc cõi phàm trần. Vẻ nhợt nhạt kia không hề là khuyết điểm mà càng tạo cho người ta có cảm giác như hư không nhẹ nhàng như không chút tồn tại sinh mạng của một con người phàm trần. Rất nhanh nam tử dụng phải Liễu Huỳnh khiến hần dời chú ý lên y.
- Mỹ nhân, ta nghĩ ngươi hần là nên theo ta trở về tể tướng phủ. Ta sẽ đuổi hết đám thiếp thất đi. Dù rằng ta sẽ cưới thiên kim tướng quân làm chính thất thế nhưng ta hứa ta sẽ chỉ có nàng và ngươi thôi. Liễu Huỳnh vẻ mặt say xưa nhìn nam tử trước mắt kia.
- Khụ...Khụ...Tiểu Tuệ...ngươi mau bảo công tử kia tránh xa ta...khụ...khụ...
- Công tử, thiếu gia nhà ta là bị bệnh Phế hư (Lao Phổi, bệnh về phổi). Nếu công tử đứng gần sẽ bị lây bệnh. Nghe vậy tất cả mọi người trong tửu lâu đều tránh xa hần một chút, Sắc mặt Liễu Huỳnh cũng không mấy tốt thế nhưng cố ra vẻ không tin tưởng.
- Ngươi nghĩ ta sẽ bị lừa...khụ khụ...khụ...Hần chưa nói hết câu thì ho sặc sụa
- Thấy không ta đã nói mà hần là ngài đã bị công tử nhà ta lây bệnh rồi, tốt nhất là mau chóng kiếm đại phu hốt thuốc đi thôi. Tiểu Tuệ ở một bên ra vẻ nghiêm trọng nói khiến Liễu Huỳnh Phóng như bay khỏi tửu lâu mà không ngoái đầu nhìn lại. Nha đầu lém lỉnh quay lại nhìn chủ nhân nhà mình nhần nhó
- Thiếu chủ người lại dùng Diệp Lang Tâm sao, sức khỏe của người...
- Ta không dùng chỉ là cái kỹ thuật phóng độc ta học của em dùng có chút quá tay, tên kia có khi phải ho trên một tháng. Thiệu Mạc Phúc mệt mỏi nhắm hờ hai mắt, dựa lưng vào chiếc ghế tựa trả lời nha đầu hay cầu nhàu kia của hần. Sau khi đỡ thiếu chủ về bàn Tiểu Tuệ ra đến và hỏi trưởng quầy :
- Xin hỏi đường đến Tướng Quân phủ. Khi nghe đến Phủ tướng quân Trầm Nhã Nhi giật mình. Không lẽ lại là hần, hần là đến từ hôn đó sao, rất nhanh nàng ra hiệu cho trưởng quầy nói dối chỉ hần đi vòng vèo, nàng là muốn kéo dài đợi đoàn rước dâu đến.
- Tiểu Tuệ, ta mệt rồi, nghỉ lại đây, mai chúng ta đi tiếp. Thiệu Mạc Phúc nói với cặp mắt khép hờ. Hần dù rằng lần này đến với mục đích từ hôn thế nhưng khi nghe tiểu tử kia nói sẽ cưới nàng hần bỗng cảm thấy có chút do dự. Chỉ hôm nay thôi, hần muốn nàng vẫn là vị hôn thê của hần thêm một ngày nữa. Tự cảm thấy bản thân sao mà yếu đuối, chẳng phải hần đã hạ quyết tâm rồi sao. Nhưng sao hần lại dao động thế

này, vì muốn ngăn hôn sự này, hắn đã dùng đủ mọi cách. Tung tin đồn cho tất cả mọi người đều biết hắn là kẻ sống với chỉ nửa cái mạng. Cũng cho nha hoàn truyền đạt ý tứ của hắn đến Trầm lão tướng quân. Thế nhưng coi bộ không có chút tác dụng nào. Hôn sự kia vẫn diễn ra nên lần này hắn là đích thân đi từ chối hôn sự này, nói cho đúng là đến từ hôn.

Nghĩ đến Trầm gia, hắn lại nhớ đến đôi mắt tròn xoe trong veo của Nhã Nhi khi hỏi hắn thế nào là tài nữ. Có vẻ nàng là nghe ai đó nói chuyện về một tài nữ nên chạy đến hỏi hắn. Mạc Phúc cố gắng khắc chế để ký ức về tuổi thơ không ủa về, hắn tuyệt không thể dao động. Kế hoạch của hắn không thể có nàng trong đó.

2. Chương 2: Lạc Vào Trận Pháp

Khi chiếc xe ngựa ngày một lúc lắc mạnh hơn rồi dừng lại Mạc Phúc vén rèm xem xét, tiểu Tuệ và phu xe không thấy đâu chỉ còn một mình hắn với chiếc xe ngựa ở giữa rừng. Mạc Phúc khẽ nhếch mép cười, là thuật che mắt, giữa thành trấn nhưng bọn họ lại lạc vào rừng già thì chỉ có thuật che mắt. Phu xe và Tiểu Tuệ hẳn là ở gần đây thôi, mong rằng bọn họ không tự tách mình đi khỏi quá xa. Phu xe dừng xe vì có người chặn đường, khi vén rèm lên hỏi khách nhân thì chỉ thấy một con báo đang ngủ, lão hoảng hốt bỏ chạy. Xe đột ngột dừng lại khiến Tiểu Tuệ tỉnh giấc, khi nhìn vào sau xe thì thiếu chủ đã đi đâu đó mất dạng, nàng chạy quanh tìm kiếm.

- Tiểu thư, đó là thuật che mắt sao ? Thật là lợi hại nha. Lợi Lợi vỗ tay reo lên
 - Suyt em đừng ồn Người trong trận hẳn là sẽ nghe thấy.
 - Nhưng nếu họ gọi nhau ?
 - Họ sẽ không thể nghe thấy nhau, dù họ chỉ quanh quẩn trong trận pháp nhưng sẽ không gặp cùng nghe được nhau. Trầm Nhã Nhi nói, trận pháp này nàng rất tự tin vì ngay cả phụ thân của nàng muốn phá giải cũng cần thời gian.
 - Em ở lại đây trông ngừ hành càn khôn cho ta. Ta phải trở về làm tân nương, kiểu đón dâu hẳn là phải đến rồi đi. Kể nói chính là Trầm Nhã Nhi, trong bộ dạng tiêu tử có vết xẹo gớm ghê trên mặt.
 - Tiểu thư, người đừng nói vừa đi vừa đổi trang phục nữa, như thế không có chút dịu dàng hiền thực đoan trang nào của một tài nữ cả
 - Ta mặc kệ, lúc này không phải lúc làm tài nữ, nếu không sẽ không thể lấy phu quân. Nàng là vì nghe nương hắn muốn có con dâu là một tài nữ nên cố thay đổi bản thân trở nên ngoan hiền, dịu dàng và học mọi thứ cần thiết để trở thành tài nữ. Thế nhưng nhìn xem hắn dường như chẳng cần biết nàng lớn lên thế nào liền cho người đến muốn từ hôn. Tài nữ hẳn là không thể lấy phu quân đi. Hừm ai nói tất cả mọi người đều muốn lấy tài nữ chứ, đúng là nàng đã bị lừa trong thời gian dài nha.
- Mạc Phúc là dùng bất quáí xem qua trận pháp nhưng kẻ bày trận này quả thật quá cao siêu, không có chút khe hở nào khiến hắn không thể tìm ra nhược điểm chỉ còn cách ngồi yên chờ cho trận xoay chuyển càn khôn, mong rằng có kẻ hở để phá trận. Nhưng nếu kẻ điều khiển càn khôn cũng là người dàn trận thì hẳn hẳn là sẽ khó có cơ hội phá giải vì trận pháp này quá chặt chẽ. Đúng như Mạc Phúc đoán khi trận pháp xoay chuyển thì hẳn đã có thể phá giải được một cách dễ dàng thế nhưng có vẻ người điều khiển càn khôn và người dàn trận không cùng một người.
- Thiếu chủ, người chạy đi đâu, ta tìm người đi hết mấy con phố. ừ sao xe ngựa ở đây ? Phu xe ông làm gì ở đây đó thế ? Tiểu Tuệ kinh ngạc nhìn mọi việc khó hiểu. Mạc Phúc cố vẻ ngạc nhiên trước thái độ của Tiểu Tuệ
 - Người đã đi mấy con phố sao ? Thế hẳn là trận pháp giam giữ kết hợp với mê lộ và thuật che mắt. Thế nhưng cách bày trận quá chặt chẽ khiến kẻ lạc vào trận cũng không rõ mình đã lạc vào trận. Ở khả năng lập trận pháp này kẻ kia hẳn là một rất giỏi thuật ngừ hành. Thế nhưng điều trận có vẻ lỏng lẻo nên hẳn mới có cơ hội thoát khỏi trận pháp. Khi đã thoát khỏi trận pháp này họ nhận ra nơi đây là một bãi

đất trống rộng lớn chẳng phải rừng rậm hay những con phố như trong cảm nhận của họ. Mạc Phúc càng cảm thấy trầm pháp kia quả thật kỳ diệu, khác hẳn các trận pháp mà hắn thường gặp phải.

- Tệ thật, tiểu thư hẳn sẽ đánh chết ta mất thôi. Ở chỗ nấp Lợi Lợi nhăn nhó ảo não.
- Ta khi nào thì trở nên hung ác như vậy ? Xất hiện thành linh Nhã Nhi khiến Tiểu Lợi giật nảy cả mình.
- Tiểu thư, cô chẳng phải nên ngồi trong phòng chờ kiệu hoa đến đón đi sao ? sao lại ở đây ? Lợi Lợi tròn xoe hai mắt thắc mắc.
- Ủm họ nói là không rước dâu hôm nay, bên Độc Vương Cốc có lẽ xảy ra chuyện gì đó nghiêm trọng. Ta là đến để thả chàng, nhưng mà coi bộ chàng là phá được trận rồi.
- Tiểu Thư đó là Điệp Vũ sao ? thật đẹp và nhiều màu sắc nha. Lợi Lợi chỉ vào đàn bướm nhiều màu sắc rực rỡ bay thành vòng tròn xung quanh Mạc Phúc. Nhìn thấy những con bướm nhỏ kia mà sắc mặt của Nhã Nhi tái đi sợ hãi.
- Thiếu gia, Điệp Vũ. Tiểu Tuệ hô lớn kinh hãi
- Trở về. Mạc Phúc sắc mặt lạnh lùng đưa ra mệnh lệnh một cách dứt khoát.
- Tiểu thư cô đi đâu vậy ?
- Về nhà thu dọn hành trang. Điệp Vũ màu sắc rực rỡ như thế hẳn là thành hình ở Độc vương cốc có gì đó khá nghiêm trọng. Có thể là tử kiếp của Phùng ca, thời hạn mười năm hẳn là đã đến. Người báo với lão gia bảo ông là ta đến Độc Vương cốc tổ chức hôn sự, nếu chiến trận ổn thì chạy tới làm cao đường cho ta bái.
- Tiểu thư như vậy thật không hợp với lễ giáo.
- Nếu chờ hợp lễ giáo hẳn phu quân của ta phải tìm người khác rồi. Nàng là từ bé chỉ luôn hướng về một mục đích là trở thành thê tử của hắn nên việc lấy phu quân khác hẳn là sẽ không bao giờ có trong suy nghĩ của nàng. Trong chớp mắt Nhã Nhi biến mất không thấy tăm hơi.

3. Chương 3: Hôn Thê Tìm Đến Cửa

Khi Mạc Phúc trở về thì toàn bộ Độc Vương cốc dường như rối cả lên vì đại tẩu chưa quá môn nhà hắn thay đại ca dời tử kiếp sang nàng ta nên còn trong tình trạng nguy kịch. Dù rằng không ai còn nhắc đến hôn sự trước đó của hắn thế nhưng không khí trầm lắng kia ảm đạm kia khiến cho toàn bộ Độc cốc trở nên ngột thở. Nhìn đại ca mà hắn dùng nửa mạng sống mình bảo vệ nay lại tiểu tụy, bị thương cùng thống khổ cạnh đại tẩu tương lai khiến cho hắn cũng không còn tâm trí nhớ đến việc phản đối hôn sự được chỉ phúc vì hôn của mình cho đến khi Nhã Nhi tìm đến cửa. Vì đi một chặng đường dài và lên đường hối hả nên sức khỏe của hắn suy yếu đến mức khiến hắn mê man vài ngày. Khi tỉnh lại là khi hắn thấy nương nước mắt lưng tròng ngồi bên giường bệnh của hắn.

- Con có biết con mê man đã mấy ngày rồi không ? tạ ơn trời phật con làm ta sợ quá. Nhã Nhi vừa mới được Tiểu Tuệ dẫn đi đến phòng dành cho khách nhân xong. Con bé vừa đến con liền tỉnh lại, con bé hẳn là phúc tinh của con nha.
- Nàng tới đây sao ? Hắn có chút kinh ngạc nhìn nương, nàng vì sao lại tìm đến.
- Ủm con bé vừa đến thì Quý thúc của các con phát hiện ra thì ra là có cách cứu tẩu tẩu của con nha, hẳn là nó đem phúc khí đến. Ngày mai hai đứa bái đường luôn đi, ta vừa nhận được thư của Trầm sư huynh, ông đêm nay sẽ đến để tổ chức hôn sự cho hai đứa xung hỷ. Huynh ấy còn nói nếu hai đứa thành thân hẳn là đại tẩu con sẽ vượt qua tử kiếp lần này nhờ vào phúc tinh của Nhã Nhi.
- Nương việc này, trong hoàn cảnh bây giờ con lòng dạ nào mà thành thân, lại nói làm sao mà dám chắc một việc như thế. Thân thể con lại không tốt, con không muốn hại cả đời cô nương nhà người ta.

- Con nói vậy là không tin vào Chiêm Tinh thật của ta cùng Trầm thúc con sao ? Càng trong hoàn cảnh này càng phải làm mọi cách để giúp ca, tẩu con chứ. Còn hôn sự kia Nhã Nhi không phản đối thì thôi có gì con cứ liên tục phản đối. Mà có phản đối cũng không được, hôn nhân đại sự là lệnh của cha mẹ lời của mai mối hướng hồ hai đứa là chỉ phúc vi hôn, lấy nàng ta chỉ là sớm hay muộn mà thôi(akiaki : tý này dù là người hiện đại nhưng có thể do sống ở thời này quá lâu, đầu óc trở thành người cổ đại rồi, chúc mừng tý. Khiết Ngọc : Liếc xéo). Con đừng nghĩ dùng bệnh của mình là cái cớ cho việc không báí đường ngày mai, nếu không thì đừng nhận người nương này nữa.

Nói xong bà đi khỏi bỏ lại hấn ngồi đó với vẻ mặt khó xử không biết phải là như thế nào cho phải. Tên chết tiệt nào nói nàng ta là tiểu thư khuê các không ra khỏi cửa, kẻ nào đồn đại nàng là một tài nữ nổi danh của phương nam, tìm tới cửa ép hấn cưới nàng mà là tiểu thư khuê các giữ lễ trước sau sao ? Mọi người hấn là bị nàng ta lừa rồi đi hẳn tuyệt sẽ không để bị lừa giống như những người kia.(akiaki : khó nói lắm huynh ơi. Mạc Phúc : Lườm)

Sáng hôm sau quả như lời nương nói, chẳng biết mọi người chuẩn bị từ khi nào mà mọi thứ dùng cho hôn sự đều đầy đủ. Mạc Phúc nhất quyết không thay hỷ phục của tân lang thế là cha hấn xông vào đề hấn ra ép hấn thay hỷ phục. sau đó nương hấn huy động hết tất cả mọi người trong cốc lại bắt trói lấy hấn, ép hấn ra báí đường thành thân. Sau khi ấn đầu hấn xuống lạy đủ ba lạy mọi người là đẩy hấn vào tân phòng rồi khóa trái cửa lại, cứ như là sợ hấn sẽ bỏ chạy mất ấy. Với sức hấn bây giờ thì làm thế nào mà chạy nổi kia chứ, ngày hôm nay cự lại mọi người thôi cũng khiến hấn mệt chết rồi. Thở cũng cảm thấy khó khăn là kẻ sinh mạng luôn chấp chờn trước sống và chết. Đến bản thân hấn còn lo không xong cưới thì phải làm thế nào. Thấy hấn mệt Nhã Nhi vội vàng vứt khăn trùm đầu sang một bên chạy lại đỡ lấy hấn

- Chàng không sao chứ. Mạc Phúc nhìn thê tử hấn vừa cưới khuôn mặt sắc sảo động lòng người càng lộng lẫy hơn khi nàng trang điểm. Thì ra khi lớn lên Nhã Nhi quả thật trở thành một mỹ nhân. Như giặt mình với những suy nghĩ của bản thân Mạc Phúc đẩy tay nàng ra lão đảo ngồi xuống ghế. Hấn phải tuyệt nhiên không có chút tình cảm nào với nàng. Tuyệt không vì nàng mà động tâm, động tình nếu không thì mọi kế hoạch của hấn sẽ vì thế đảo lộn lên hết.(akiaki : khả khả mọi thứ chỉ mới bắt đầu thôi huynh ơi) Khi Mạc Phúc vừa mới bình ổn lại mọi suy nghĩ hỗn loạn của hấn thì thấy Nhã Nhi bắt đầu cởi bỏ hỷ phục của mình. Hấn là nhắm chặt mắt lại và kêu lớn

- Nàng vì sao lại thoát y phục thế kia. Phía bên ngoài mọi người bùm miệng cười rồi cùng nhau rời khỏi khi ánh nến trong phòng đã tắt.

- Chàng nói kẻ thôi, chúng ta đi thôi, mau đưa tay cho thiếp, tối lắm chàng cẩn thận kéo ngã Vừa nói nàng vừa kéo hấn lên bệ cửa sổ. nhờ ánh trăng hấn mới thấy thì ra nàng là mặc y phục dạ hành bên trong hỷ phục.

- Chúng ta đi xem một thứ, Thiếp phải nói gãy lưởi nương mới chịu cho thiếp chuẩn bị hỷ phục của chàng theo ý thiếp, tuy không phải toàn bộ là đen tuyền nhưng bộ hỷ phục này không khác dạ phục lắm

- Màu đỏ này quá bắt mắt ta hấn không thể đi mà không khiến người khác phát hiện. Hấn chỉ cái quần màu đỏ mình đang mặc áo chú rể màu đen coi như ổn nhưng cái quần quá bắt mắt, muốn đi đêm với trang phục này thì hấn hấn phải là thần trộm.

- Không sao. Chàng xem. Nàng giơ tay rút sợi chỉ ngang hông hấn lớp vải đỏ rơi xuống lộ ra chiếc quần thật sự là màu đen.

- Khi may hỷ phục cho chàng ta là dùng hai lớp vải, những phần màu đỏ thực sự chỉ là dính tạm lên thôi. Đến giờ thì Mạc Phúc cũng rõ vì sao hỷ phục của hấn chẳng có một họa tiết nào. Có lẽ nương vì thấy nàng là may hỷ phục cho hấn nên cũng không bắt buộc quá cầu kỳ. Thế nhưng để làm một bộ y phục này có lẽ nàng là bỏ nhiều công sức vì nếu nàng không tháo sợi chỉ ra hấn là hấn không biết y phục này là có hai lớp.

- Ta là tài nữ mà chàng quên sao. Như hiểu thấy suy nghĩ của hấn nàng cười nhìn hấn lấy lòng. Dưới ánh trăng dung nhang nàng cùng nụ cười mê hoặc lòng người đó khiến tim hấn bỗng dưng nhảy loạn xạ. Bình tĩnh không nên bị giặt mình vì nụ cười bất ngờ kia của nàng ta. Hấn là tự trấn an bản thân, vì mỗi khi hấn giặt mình vì bất ngờ tim thường đập có chút nhanh thế nhưng hấn không hề biết rằng lần này hấn là không như những lần trước.

4. Chương 4: Lấy Lòng Phu Quân.

Mĩ Khiết Ngọc bước về phòng mình mà miệng thì cứ cười tủm tỉm. Mạc Phúc luôn luôn là nỗi canh cánh trong lòng bà bấy lâu.

Đứa trẻ này là luôn nghĩ cho người khác mà không hề nghĩ đến bản thân mình. Khi bà bó ra tử kiếp của Phùng nhi và biết cách tháo gỡ là phải dời tử kiếp của hần sang người mà hần yêu thương và cũng yêu thương hần nhất bà đã định dùng bản thân mình dịch chuyển tử kiếp sang. Nhưng nào ngờ Phúc nhi lại xuất hiện đột ngột trong ngũ hành dời thuật năm đó của bà, thay ca ca hần nhận hết kiếp nạn lên người. Vì phát hiện ra Phúc nhi bà đã dừng trận lại vì thế mà giữ được nửa mạng của Phúc nhi và đổi lại một tử kiếp khác cho vào mười năm sau cho Phùng nhi. Khi hồi tiểu Nhã có đủ tự tin mang hạnh phúc đến với Phùng nhi không thì con bé khẳng định sẽ làm thật tốt nhưng cũng thật không ngờ con bé thật là có thực lực (Akiaki : bác này là hiểu lắm rồi, đúng là đầu óc của người lớn...^.^ !!!)

Hai kẻ lẻ ra đang trong tân phòng thì nay lại đang vòng quang ở ngon núi sau cốc. Nhã Nhi dẫn hần đến một cái hồ nhỏ quanh hồ dom đóm lập lờ vầy quanh rất đẹp.

- Chàng nhìn xem chúng thật đẹp, ngắm chúng hần giống như được ngắm những vì sao thật gần ấy. Chỉ cần với tay đón lấy cảm giác như ta bắt được những ngôi sao trên bầu trời. Vừa nói nàng là đuổi theo bắt lấy những chú dom đóm nhỏ cười vui vẻ. Nhìn nàng vui vẻ chạy đùa cùng lũ dom đóm khiến hần cảm thấy cảnh tượng trước mắt kia thật đẹp và ngọt ngào. Nếu rời khỏi cõi đời này hần sẽ khắc ghi thời khắc ngọt ngào này trong trí nhớ. Đó là kỷ ức về nàng mà hần muốn lưu giữ lại.

- Ta sẽ viết cho nàng tờ hưu thư. Nàng phải sống hạnh phúc đấy nhé. Hần đột nhiên ôm lấy nàng rồi nói.

- Thiếp không làm gì sai chàng không thể hưu thiếp. Chàng mời lấy thiếp liền hưu thê sẽ không may mắn, chẳng phải mọi người là đang cần phúc tinh của thiếp đó sao ? ít nhất trong thời gian tới chàng sẽ không thể hưu thiếp. Nàng dẩy ra khỏi vòng tay của hần nước mắt tràn mi bỏ chạy. Nàng là bỏ nhiều tâm sức như vậy chỉ là muốn trở thành thê tử của hần, muốn lấy lòng hần thế nhưng đổi lại câu nói mà nàng được nghe từ hần chính là hần sẽ viết hưu thư cho nàng.

- Ô...ô...đồ chết bầm nhà chàng, nói gì mà ta phải hạnh phúc, đưa hưu thư cho người ta thì hạnh phúc nỗi gì...ô...ô...Mà không đúng... Như nghĩ ra gì đó Nhã Nhi ngừng khóc lau khô lệ trên mặt nàng chạy thật nhanh về Độc cốc. Một lúc lâu Mạc phúc cũng trở về được Độc cốc thế nhưng có vẻ như Nhã Nhi không về đây. Ngồi trong Hỷ phòng đến khi trời sáng hần là lo lắng không rõ nàng là đi đâu. Khi nàng vừa khóc vừa chạy mất hần nghĩ mình đã làm đúng thế nhưng trời đã khuya như thế nàng có thể đi đâu.

- Chàng đã thức rồi sao ? Nàng bước vào đem cho hần nước rửa mặt cùng trang phục của ngày mới.

- Nàng cả đêm qua đã đi đâu. Hần đột nhiên cảm thấy nóng giận, chẳng phải chỉ cần nàng bình an ở trước mặt hần là tốt rồi hay sao, vì cái gì hần lại nổi giận như thế đến bản thân hần cũng không hiểu nổi.

- Ta là còn giận chàng vì thế chưa muốn gặp chàng thế nhưng sáng nay là phải dâng trà sớm. Nàng bộ dáng giận dữ trả lời hần. Nàng thực ra đã về từ sớm, nhìn hần lo lắng cho nàng đứng ngồi không yên cả đêm khiến nàng càng cảm thấy nghi ngờ của mình là đúng. Mạc Phúc nhớ lại vẻ mặt đầy lệ hôm qua của nàng thì cơn giận bỗng dưng trùng xuống rồi biến mất dạng.

- Ta đã suy nghĩ những gì nàng nói với ta hôm qua. Dù rằng gia đình ta thực sự cần Phúc tinh cầu nàng thế nhưng cũng không thể vì thế mà làm lỡ là cuộc sống của nàng. Nên..

- Chàng nói là vì ta sao ? chàng có từng nghĩ phụ nữ bị hưu sẽ bị kẻ khác nghĩ thế nào không ? Nghĩ cho thiếp sao ? cảm hưu thư của chàng thiếp sẽ sống tốt được hay sao ?

- Ta xin lỗi, cái này ta thực sự không nghĩ đến. Hần là chỉ nghĩ đơn giản.

- Tốt, thiếp tiếp nhận lời xin lỗi của chàng vì thế từ giờ hưu thê gì đó đừng nhắc đến nữa...Nàng nói với vẻ cứng rắn và lạnh lùng như muốn cắt đứt câu chuyện. Nàng là muốn nhanh chóng kết thúc câu chuyện, sợ

rằng hẳn lại đổi ý đuổi nàng ra khỏi cửa. Khi cả hai cùng xuất hiện dâng trà Mĩ Khiết Ngọc đưa cho họ bao lỳ xì đỏ cùng tin vui

- Con dâu ngoan, nhờ phúc tinh của con Quý thúc của các con dường như đã tìm ra cách cứu Thanh Thanh. Phúc nhi nhà ta quả là may mắn lấy được con, là con đã mang phúc tin của con tới với gia đình chúng ta. Mạc Phúc đưa mắt nhìn Nhã Nhi, nàng chỉ cười hiền dịu dàng mà có lẽ với cha cùng nương. Về hồn nhiên trong sáng của cô gái đem qua không chút dấu vết, cũng không thể nhận thấy cô gái cứng rắn và quyết liệt của khi nãy. Đâu mới là con người thực của nàng hẳn thực sự không rõ, nương tử của hẳn thực ra thì là người như thế nào. Khi bọn họ cùng nhau dùng trà thì có khách nhân đến đó là Linh Nhu con gái của bá phụ hẳn. Nàng ta là thích hẳn từ rất lâu rồi. khi nghe hẳn cười thê tử nàng liền chạy đến.

- Cha thì ra đây là thê tử chỉ phúc vi hôn của Phúc ca. Nghe nói cô là tài nữ hẳn là giỏi cầm kỳ thi họa đi, có thất lễ không nếu ta muốn nghe một khúc tương tư. Đây là khúc nhạc khó vì nó có chiều sâu, đến nhạc sư cũng khó có thể đàn có cảm xúc nàng là muốn nàng ta mất mặt. Linh Nhu liếc mắt nhìn thê tử của Phúc ca, nàng ta có thể đẹp nhưng những kẻ đẹp thường rằng là những kẻ không có đầu óc, nàng chắc rằng cái danh tài nữ chẳng qua vì những kẻ si mê sắc đẹp kia đồn thổi.

- Linh Nhu, không được lộn xộn, muội muội nếu không ngại ta thật tình cũng muốn nghe cháu dâu gảy đàn. Hừm hẳn thực sự ghét con bé này nếu không vì con bé hẳn vị trí kia là của con gái lão. Tiểu tử đó sức khỏe từ nhỏ yếu đuối sẽ không thể quản nổi sản nghiệp hẳn là để bé cho ông thao túng thế nhưng lại chậm mất một bước.

- Việc này...Khiết Ngọc có vẻ khó xử, bà là biết tông lòng dạ anh trai mình, muốn hòa nhau làm mất mặt con dâu bà đi.

- Nếu Bá phụ không chê Nhã Nhi xin hầu một đoạn. Nàng nhẹ nhàng cười dịu dàng ngồi xuống cạnh chiếc cầm bên cửa sổ và bắt đầu thả hồn vào nỗi lòng thương nhớ trong khúc tương tư.

Đây là khúc nhạc nàng ngày nào cũng gảy mỗi khi nhớ đến mối tình đầu của mình. Cậu nhóc cười rạng rỡ khi đưa cho nàng bông cúc đại ngày ấy, vì để có thể xứng với hẳn nàng đã thay đổi bản thân để trở nên tốt nhất để trở nên xứng với hẳn.

Khi tiếng đàn kết thúc lệ đã rơi đầy mặt những người ngồi đó, mọi người dường như tán thưởng cảm xúc trong tiếng đàn. Linh Nhu và cha nàng ta thì tức nghẹn họng cũng phải vỗ tay tán thưởng chỉ riêng một người ngồi đó sắc mặt xa xăm lại. Cái cảm giác chua chát và tức giận này là vì sao. Thiệu Mạc Phúc tức giận rời khỏi bàn trà khiến cho mọi người đều hoảng hốt. Hai mươi một năm qua Khiết Ngọc chưa từng thấy con trai mình nổi giận trừ cái lần hẳn biết bà định dùng mạng mình đổi tử kiếp cho Phùng nhi.

5. Chương 5: Những Cảm Xúc Lạ Lùng

Mạc Phúc cố nén cơn giận rời khỏi khách phòng, khi hẳn nghe khúc tương tư nàng gảy kia mang theo nhớ thương mang theo ngọt ngào khiến cho hẳn vô cùng khó chịu. Chỉ cần nghĩ đến nàng là nghĩ về kẻ nào đó khi gay khúc tương tư thì tim hẳn như thắt chặt lại. Tại sao hẳn lại khó chịu đến thế khi nàng vì một người nào đó nhớ thương. Sao hẳn lại cảm giác đau nhiều như vậy khi biết trong tâm tư nàng có một hình bóng. Chẳng phải đó là điều tốt hay sao, nàng sẽ hạnh phúc nếu hẳn có rời khỏi thế giới này. Thế nhưng không thể hiểu được cái cảm giác tức giận này như xâm chiếm toàn bộ thân thể hẳn. Tức giận đến mức tìm đau nhói, tức giận vì người nàng nhớ thương kia không phải là hẳn. Kẻ sẽ sống cùng nàng đến bạc đầu không phải hẳn mà sẽ là một người khác. Cái cảm giác ganh tỵ lạ lùng này hẳn chưa từng có trước nay.

Từ khi hẳn biết mình chỉ có nửa mạng sống hẳn luôn chấp nhận mọi chuyện một cách nó chính là lẽ đương nhiên. Chưa từng ganh ghét, cố chấp hay đố kỵ với bất kỳ thứ gì hay bất cứ ai. Thế nhưng hẳn thực sự cảm thấy đố kỵ với kẻ được nàng thương yêu, kẻ có thể cùng nàng sống đến già. Từ khi mười một tuổi gánh thay ca ca tử kiếp sinh mạng chỉ còn phân nửa với hẳn đi một đoạn đường dài cũng thật khó khăn. Toàn

bộ tâm tư của hắn chỉ đặt vào một việc đó là làm thế nào để không làm phiền kẻ khác hoặc không làm cho người xung quanh vì mình mà lo lắng thế nên hắn chưa bao giờ tò mò về ai hay việc gì.

Hắn muốn biết tất cả về nàng nàng đã lớn lên thế nào từ khi hắn rời khỏi mười hai năm trước. Hồn nhiên, cứng rắn, quyết liệt, dịu dàng đâu mới là con người thật của nàng. Và nỗi nhớ thương trong tiếng đàn kia của nàng là kẻ nào. Hiếu kì, ganh ghét, cùng tiếc nổi, tất cả các cảm xúc lạ lẫm ấy đều vì nàng mà xuất hiện. Đó liệu có phải là yêu mà cha và nương cùng huynh trưởng thường hay nói đến. Là người mà bản thân luôn muốn giữ chặt bên cạnh mình cho dù có vì thế mà nàng sẽ hận hắn. Hắn muốn nàng chỉ nhìn mình hắn, chỉ nghĩ về hắn, chỉ thuộc về mình hắn.

- Chàng là vì sao lại giận dữ ? Nàng đã làm sai ở đâu sao. Đuổi theo sau hắn nàng hỏi nếu như nàng sai thì nàng sẽ sửa chữa, nàng đã cố gắng không làm hắn mất mặt với người khác thế nhưng sao hắn lại giận dữ như vậy ?

- Ta không có giận, ta chỉ mệt muốn nghỉ ngơi đừng làm phiền ta. Vừa nói hắn vừa bước vào phòng và đóng cửa lại. Hắn bước vào trong phòng thì nghe phía ngoài cửa có tiếng hỏi của một nam tử

- Tiểu Nhã Nhi muội lại làm phiền ai vậy ?

- Ảnh ca ca. Huynh tới khi nào ? Nhã Nhi reo lên rồi chạy lại bên Vô Ảnh riu rít như chú chim oanh nhỏ. Lại một Nhã Nhi khác mà hắn không biết, nàng vui mừng ríu rít như là trẻ con trước mặt nam tử kia. Hắn ta liệu có phải là kẻ mà nàng nghĩ đến khi nàng đàn khúc nhạc đó. Dù rằng ở trong phòng nhưng chỉ cách nhau lớp cửa thế nên mọi biểu hiện thân thiết của Nhã Nhi với kẻ kia Mạc Phúc đều nghe rõ mồn một. Sắc mặt mệt mỏi thường ngày của hắn nay thay bằng sự giận dữ. Vô Ảnh chỉ tình cờ đi qua nên ghé thăm nàng nên rất nhanh chào từ biệt. Dù rằng rất vui vì huynh ấy đến thăm thế nhưng Nhã Nhi là phiền não, nàng thật không biết hai hôm nay Mạc phúc là giận việc gì. Nàng biết hắn giận nhưng lại không rõ mình sai ở đâu. Lần đầu tiên nàng cảm thấy bối rối khi không thể đoán biết xem người khác nghĩ gì.

- Chàng vì sao lại khó chịu, nếu chàng không cho ta biết...

- Nàng vì sao nhất định phải gả cho ta ? Hắn hỏi với giọng điệu giận dữ dù không lớn tiếng quát lên, nhưng ngữ điệu mang theo tức giận. Nàng nếu đã có kẻ mình thương yêu vì có gì cứ nhất quyết gả cho hắn để rồi xao trộn tâm tư của hắn, đảo lộn mọi kế hoạch của hắn.

- Vì chúng ta có đính ước. dù là thế nhưng nàng luôn ước được gả cho hắn từ khi còn là một đứa bé, nàng sao có thể nói ra chuyện này.

- Chỉ vì đính ước sao ? Giọng điệu hắn càng giận dữ hơn nữa không hiểu sao câu trả lời của nàng khiến hắn tức giận hơn.

- Nàng là vì thực hiện hôn ước nên lấy ta dù trong lòng có bóng hình của kẻ khác sao ? Ta thực sự không thể hiểu được. Thật ra nàng là người thế nào, tính cách ra sao, và đang suy nghĩ những gì ? Những thứ đó khiến cho ta như phát điên lên được. Hắn muốn biết tất cả về nàng , quá khứ hay tương lai hắn muốn biết tất cả những gì liên quan đến nàng biết mọi thứ. Ý nghĩ đó chiếm trọn con tim hắn suy nghĩ của hắn nó khiến hắn cảm thấy khó chịu và bức bối. Khi thấy nàng thân thiết với kẻ khác hắn muốn biết quan hệ giữa bọn họ muốn biết tất cả, tất cả về nàng.

- Nếu chàng muốn biết về con người thiếp vậy thiếp sẽ cho chàng thấy tất cả. Chàng đi theo thiếp. Nàng nắm lấy tay hắn kéo đi. Nàng là thật vui, tương công thì ra là quan tâm đến nàng, nàng muốn cho hắn thấy toàn bộ con người thật của mình.

6. Chương 6: Con Người Thật Của Hiền Thê

Nhã Nhi lôi hắn về phía khu rừng cấm của tộc vương cốc, sở dĩ tại đây cấm kẻ khác ra vào vì trong khu rừng này Độc cốc dùng để nuôi dưỡng các độc vật.

- Chàng nói muốn biết rõ con người của thiếp phải không. Khi nàng đi ngang qua một cái cây nàng biến thành kẻ khác, từ khôn mặt, dạng nói đến cả trang phục. Hắn nhận ra tay tiểu tử hắn từng gặp qua trong tửu lầu có lão già kể chuyện hôn trước, đi qua một cái cây khác nàng lại biến thành Tiểu Tuệ, biến thành ca ca hắn ngay cả nàng còn bắt chước được cả giọng điệu bộ dáng của họ.

- Là dịch dung sao ? Không đúng, đây là Di ảnh thuật. Thuật dịch dung đến thay hình đổi dạng của Diêm la cốc. Nàng thế nào lại biết ? Không hề che giấu nổi ngạc nhiên của mình hắn hỏi.

- Là Vô Ảnh ca ca dạy thiếp.

- Vô Ảnh ca ca mà nàng nhắc tới lẽ nào là Ảnh vương của diêm la cốc Nha vô Ảnh ? vì sao hắn lại dạy nàng Di ảnh thuật, chẳng phải diêm la cốc không nhận môn đồ sao ? Chẳng lẽ kẻ trong lòng nàng là Ảnh vương nổi tiếng trong giang hồ thế nhưng chưa một người nào biết được hình dáng thực sự của hắn. Sắc mặt Mạc Phúc có phần trầm xuống.

- Thiếp đâu có bá sự, là trao đổi, thiếp dạy huynh ấy phá trận pháp, huynh ấy dạy thiếp Di thuật ảnh cùng võ công.

- Hắn còn truyền cả võ công cho nàng ? Hắn là nghiêng răng nghiêng lợi tên chết tiệt kia hắn là có ý đồ.

- Là huynh ấy có việc cầu xin thiếp trước đương nhiên phải thiết thời rồi. Nàng hai mắt lóe sáng khi thấy tức giận trong mắt hắn. Hắn là đang ghen đi, thì ra tướng công là có để ý đến nàng khiến nàng rất vui.

- Tiểu Điệp muội có cần khoe khoang với tướng công muội rằng ta đã cầu xin với muội như vậy không ?

- Ảnh ca ca. Sao huynh ở đây ?

- Ta tới tìm Phù Nhi. Vừa nói Nha Vô Ảnh liếc nhìn ánh mắt như muốn giết người của Mạc Phúc.

- Tỷ tỷ không có tới chỗ muội.

- Vậy ta đi đây, không làm phiền phu thê muội tâm sự nữa. Hắn là mỉm cười rồi biến mất, hắn không thích rắc rối nên chạy nhanh là hay nhất lúc này.

- Tiểu Điệp ? Nàng chẳng phải tên Nhã Nhi sao ? Sao hắn lại gọi nàng là tiểu Điệp ? Mạc Phúc đè nén cơn giận trong lòng, nàng và tên kia thân đến mức gọi cái gì mà tiểu Điệp. Nàng và hắn ta không lẽ thân thiết đến mức đặt tên thân mật gọi riêng ?(akiaki : ca này đúng là đầu óc phong phú)

- Vì Muội là Điệp Ảnh.

Nàng là hâm mộ nhân sỹ vô lâm hành hiệp trượng nghĩa nên ngay khi Vô Ảnh muốn nàng dạy hắn phá trận nàng liền nói điều kiện với hắn. Khi học nghệ đã tinh nàng liền trốn nhà đi ngao du giang hồ hành hiệp trượng nghĩa thế nhưng các bạn hữu giang hồ cũng thật là quá đáng không gọi nàng là nữ hiệp thì thôi đi còn đặt cho nàng cái tên Diêm sát Điệp Ảnh. Cái gì mà Diêm sát, nàng làm gì có giết ai, so với Vô Ảnh ca ca kẻ nào đắc tội huynh ấy huynh ấy liền diệt toàn môn người ta thì đâu có gì đáng sợ.

Năm đó nàng khi vừa xuất môn có vì thấy chuyện bất bình nên có nóng giận mà diệt hết một bang phái nhỏ trên giang hồ. Nhưng sau vụ đó nàng mang luôn cái danh Diêm Sát dù không còn lỡ mãng diệt toàn bang người ta. Những việc nàng làm sau đó đều bị coi như là việc khiến kẻ khác khiếp sợ. Nàng chẳng qua chỉ đánh tan vài ổ sơn tặc, nhưng nàng nào có giết họ, họ giờ còn là anh em vào sinh ra tử cùng nàng ngoài chiến trường ấy chứ. Lúc đầu mặc dù có chút buồn nhưng rồi nàng nhận ra giang hồ đồn đại nàng thế nào không quan trọng, quan trọng là cách làm của nàng không khiến nàng hối hận. Thế nên khi biết ngũ độc giáo hạ độc thủ với Phùng ca, nàng tiện tay dọn dẹp luôn cái giáo phái tà ác ấy luôn. Thế nhưng khi đứng trước hắn nàng lại sợ hắn sẽ sợ nàng, ghét nàng, xem nàng là kẻ giết người không chớp mắt giống như những đồn thổi của giang hồ về nàng.

- Nàng là Diêm Sát Điệp Ảnh ? Mệnh danh là diêm la chưa rõ hình dáng đã mất mạng sao ? Ta thấy không phải do võ công nàng xuất thần nhập quỷ như lời đồn thổi mà chẳng qua là thuật dịch dung của nàng làm kẻ khác có chút rối loạn nên mới lộ sơ hở mà mất mạng thôi.

- Phải, ta dùng thuật dịch dung khiến đối thủ hỗn loạn rồi tấn công. Cái chiêu này Vô Ảnh ca còn không biết, làm thế nào mà chàng lại biết ?

- Vô Ảnh ca, kêu nghe thân mật nhỉ ? Hai người thân lắm sao ? Hắn có chút nghiêng răng nghiêng lợi trong lời nói biểu hiện rõ sự ganh ghét ra bên ngoài mà không hay biết.

- Hi..Hi.. Thân nha...Vì huynh ấy là tỷ phu của ta. Ta còn là bà mối giúp huynh ấy đeo đuổi tỷ tỷ ta nên đương nhiên thân chứ. Nàng là cười ngọt ngào nhìn hắn, nhìn nụ cười kia của nàng hắn là biết hắn là tâm tư tình cảm của nàng đã biết cả rồi. Mặt Mạc Phúc đỏ bừng bối rối, nàng có thể nhìn thấy tâm tư hắn nhưng hắn thì ngược lại chẳng biết nàng nghĩ gì khiến hắn hoàn toàn cảm thấy khó chịu.

7. Chương 7: Yêu Thương Là Không Thể Theo Khống Chế Của Bản Thân.

Từ ngày chịu thay đại ca hắn tử kiếp của mười năm trước hắn đã không có bất cứ thiết tha gì với cuộc sống này. Rồi khi quyết định giữa sống và chết hắn tự nói với bản thân mình, phải tuyệt đối buông bỏ lưu luyến của bản thân với thế gian này thì hắn mới có thể thanh thản mà đi. Chính vì suy nghĩ ấy hắn phong kín mọi tình cảm của mình với cha, nương cùng ca ca hắn cũng không hề tỏ ra quá thân thiết mà chỉ lạnh lạnh, hững hờ đối đãi. Hắn cũng không cho phép bản thân mình quan tâm đến bất cứ chuyện gì, thế nên cuộc sống đó trong mười năm qua là tĩnh mịch cùng lặng lẽ.

Nhưng ngày ra đi mỗi lúc một gần vậy mà hôn sự kia khiến cho hắn rối trí. Hắn càng lên tiếng phản đối cha nương cùng huynh trưởng càng háo hức chuẩn bị khiến hắn như phát điên. Rồi nàng lại một lần nữa bước vào cuộc sống của hắn, khuấy động lên ký ức của hắn về nàng một tiểu cô nương hay khóc cùng tính nghịch đáng yêu mà hắn cố không nhớ đến. Nàng xuất hiện lộng lẫy động lòng người, vẫn là nụ cười ngây thơ tình khiết đáng yêu của ngày ấy khiến trái tim hắn không yên ổn. Những giọt nước mắt của nàng cùng những lời lẽ sắc nhọn kiên cường kia như lưỡi dao lướt qua tim hắn. Rồi hắn lại nhìn thấy một Nhã Nhi khác, thùy mị, đoan trang một tài nữ, tất cả đều là nàng.

Nàng dịu dàng nhưng kiên cường lại ngây thơ tình khiết đáng yêu cứ thế dần chiếm trọn trái tim hắn đoạt mất tâm tư khiến cho mọi kế hoạch ban đầu của hắn hoàn toàn đảo lộn. Hắn đã yêu nàng mất rồi hắn biết được điều đó và cũng thừa nhận tình cảm ấy. Nàng xinh đẹp, nàng giỏi giang, nàng có một bí mật về một thân phận khác tất cả mọi thứ nàng đều cho hắn biết thế nhưng điều mà hắn tò mò không phải thân phận kia của nàng cũng không phải quan hệ của nàng cùng tên họ Nha kia mà là tình cảm của nàng.

- Nàng vì sao lại gả cho ta ? Nàng xinh đẹp, lại là tài nữ, hắn là có hàng trăm kẻ muốn cưới nàng làm thê tử. Trái tim hắn như thắt lại đau đớn khi đưa cho nàng nghi vấn lớn nhất hắn luôn muốn biết.

- Nếu là vì thực hiện hôn ước, chẳng phải với thân phận kia của nàng thì tránh khỏi hôn sự này là việc rất dễ dàng ? vậy thì tại sao ? Sao lại đến và khuấy động lòng hắn lên như vậy.

- Là vì ta yêu chàng. Ta học và thay đổi bản thân để trở thành tài nữ cũng vì muốn xứng cùng chàng khi nghe cha ta và nương chàng nói chuyện bà muốn có một tài nữ làm con dâu ta đã cố dùng mọi cách để thành một tài nữ. Mười hai năm trước khi chàng đến Tướng quân phủ cùng cha nương chàng lần đầu chàng đã cứu ta từ một bờ hồ chàng còn nhớ không ?

Hắn nghe nàng hỏi thì khe khẽ gật đầu. Hắn còn nhớ rõ hôm ấy tiểu cô nương hắn cứu ấy ôm chặt lấy hắn khóc nức nở vì sợ hãi. Hắn phải mất cả buổi dỗ dành nàng nàng mới thôi không khóc nữa, dưới ánh chiều tà nàng nhoen mi cười với đôi mắt trong veo cùng khuôn mặt xinh xắn tái nhợt khiến hắn là không thể quên được nụ cười ấy tiểu cô nương ấy. Hai năm sau khi thay huynh trưởng nhận tử kiếp hắn là cố gắng lãng quên gương mặt đó, nụ cười đó và luôn nói với bản thân hắn đối với nàng chỉ là sự quan tâm của huynh trưởng. Nhưng hắn biết đó chỉ là tự dối gạt bản thân vì dường như từ khi ấy hắn là để ý đến nàng rồi.

- Ta từ khi được chàng cứu thì đã thích chàng rất nhiều, vật này chàng tặng ta ta luôn giữ kỹ. Nàng xò ra trong lòng bàn tay là ngọc bội lung Linh Thạch của hắn đeo cho nàng năm đó bên bờ hồ. Nàng tiến lại gần hắn, nhìn sâu vào đôi mắt kia dùng toàn bộ chân thành của mình nàng thổ lộ

- Ta đã cho chàng thấy toàn bộ con người ta rồi, giờ thì đến phiên chàng, bí mật mà chàng là gì ? Đang trong ngọt ngào của hạnh phúc Mạc Phúc bị câu hỏi kia của nàng khiến hắn phải quay về với thực tại. Hít

một hơi thật sâu Sắc mặt hần trầm xuống

- Nàng khi nào thì biết ?

- Là hôm thiếp cùng chàng ra sau núi ngắm đom đóm. Cả hôm chàng nổi giận sau khi nghe thiếp gầy đàn nữa. Bước chân của chàng là như lướt trên gió ấy rất nhẹ nhàng không giống bước chân của người ốm yếu lâu ngày. Cước bộ đó rất quen mắt nếu đúng như suy đoán của nàng thì nàng là sợ nghe được câu trả lời từ hần.

- Là vũ đoạn khúc. Hần thừa nhận, nàng đi lại trên giang hồ lâu như vậy hần là có nghe qua đi.

- Chàng là đệ tử của lão già Đoạn Vô Tình Thần Trộm Dạ Vũ ? Nàng dù có đoán biết thế nhưng luôn mong đó không phải là thực.

- Nàng biết sư phụ sao ? Hần có chút ngạc nhiên, dù biết Diêm Sát Ảnh Điệp đi lại trên giang hồ cũng đã vài năm nhưng không ngờ rằng nàng còn biết cả sư phụ hần.

- Lão già chết tiết Đoạn vô Tình Lão ra đây cho ta. Nàng thét lớn giận dữ. Sau tiếng thét lớn của thê tử một lão già đầu tóc trắng phau da dẻ nhăn nhúm xuất hiện.

- Tiểu bảo bối của ta con đừng tức giận, ta thực sự là chỉ muốn giúp thôi. Lão nhìn nàng ngọt ngào dỗ dành với giọng điệu nhỉnh bợ.

- Giúp đỡ ? ông biết rõ hậu quả của việc luyện Đoảng mệnh thất hồn còn dám truyền thụ cho chàng ? Kể luyện võ công này sẽ mất dần sinh lực cùng sức khỏe vì là loại võ công chí âm chí độc nên sau khi luyện sẽ dần yếu đi thế nhưng thân thể cũng nhẹ nhàng hơn cùng hoạt động được nhanh hơn người bình thường. Vì đặc thù loại võ công này là phải vô tình cùng buông bỏ sống chết của bản thân mới có thể luyện được nếu không sẽ có tình trạng giống như lão, tẩu qua nhập ma khiến cho thân thể như một lão già dù chỉ mới bốn mươi tuổi. Nếu luyện vào tầng cuối cùng thì sinh mệnh có thể sẽ bị đe dọa .

- Tiểu đệ tử, việc dỗ thê tử ta giao lại cho con. Ta chạy trước...Vừa nói lão vừa ba chân bốn cẳng chạy như bay lão là sợ nhất Nhã Nhi của lão nổi giận nha. Rất đáng sợ...

- Chàng có biết hậu quả của việc luyện tầng cuối cùng nếu thất bại không ? Nàng mắt ngấn lệ lớn giọng hỏi hần.

- Ta biết. nhưng nếu ta luyện thành thì bệnh của ta sẽ không còn là trở ngại.

- Nhưng rủi ro quá lớn. Nếu chàng chết, cha, nương cùng đại ca chàng sẽ cảm thấy thế nào. Còn thiếp nữa... Nàng là không nén nổi đau lòng hỏi hần, sao hần có thể đem mạng sống ra đánh cược như thế mà không nghĩ đến những người bên cạnh có thể bị tổn thương thế nào khi hần chết.

- Cha Nương có lẽ cũng sẽ đau lòng nhưng họ còn có đại ca, đại ca còn có đại tẩu, bọn họ rồi sẽ ổn thôi...thời gian qua đi họ sẽ ổn...Hần nói với giọng điệu lạnh như băng như là không phải đang nói chính mình sẽ chết.

- Vậy còn thiếp, thiếp sẽ thế nào hả... chàng chưa từng nghĩ đến thiếp sao. Lòng nàng như đứt từng đoạn khi thấy hần hững hờ như vậy với mạng sống của chính mình....

- Ta...Bỗng dưng tim hần như thắt chặt lại, yêu nàng không nằm trong kế hoạch của hần. Nếu là trước kia hần sẽ không do dự mà đẩy nàng ra thật xa vì hần biết làm thế là tốt cho nàng. Nhưng việc đó giờ lại khiến hần đau đớn khiến hần do dự, khiến hần bối rối. Nước mắt của nàng khiến hần đau, nàng đau lòng khiến tâm trí hần rối rắm và nhìn nàng khổ sở khiến hần như phát điên lên. Nghiến chặt răng hần giằng miếng ngọc trong tay nàng ném về phía dòng nước đang chảy siết của một con suối rồi quay lưng lại nghe tiếng ngọc rơi vào nước. Siết chặt nắm tay trong tay áo hần cố ra vẻ lạnh lùng.

- Tình cảm năm đó chỉ là do một mình nàng suy diễn, ta chưa từng hứa hẹn gì cùng nàng. Sống chết của ta cũng không hề liên quan gì đến nàng.

Những câu nói tàn nhẫn đó hần nói ra mà tim như vỡ vụn trong đau đớn thế nhưng hần biết làm như thế là tốt nhất cho cả hai lúc này.

8. Chương 8: Khi Mất Mới Biết Là Cần Phải Trân Trọng

Nhìn hẩn lạnh lùng cùng tuyệt tình với mình như vậy tim nàng như bị ai đó siết chặt khiến nàng thở cũng cam thấy đau đớn. Nước mắt nàng như hoàng hà vỡ òa không thể kiềm chế bản thân không rơi lệ. Nàng ôm ngực đau đớn ngã ngồi trên mặt đất nhìn hẩn lạnh lùng quay lưng bước đi.

- Chàng nói sống chết của chàng không liên quan đến ta, là do ta tự mình đa tình sao ? Thì ra trong mười năm qua là do ta tự mình vọng tưởng ? Ha...ha...ha... Tiếng cười bi thương kia như xé nát trái tim của Mạc Phúc hẩn cố gắng khắc chế bản thân không được quay đầu lại và bước tiếp về phía trước.

- Thiệu Mạc Phúc chàng nói đúng, sống chết của chàng không liên quan đến ta vậy thì sống chết của ta hẩn là cũng không liên quan đến chàng. Nói xong nàng là phi thân về phía dòng nước, nơi hẩn vừa vút xuống Ngọc bội mà nàng đã gìn giữ mười năm qua như một báu vật.

Bước chân của Mạc Phúc trở nên cứng đờ trước câu nói của nàng và khi nghe thấy tiếng vang lên của nước khi nàng rơi xuống nơi đó tuy chỉ là suối thế nhưng vào mùa nước lên nước ở đó sâu hơn và chảy siết hơn hẩn những dòng suối khác. Hẩn lao đến như một mũi tên bay đến nhưng nàng đã bị dòng nước kia nuốt lấy không thấy tăm hơi đâu nữa. Không một chút do dự nào hẩn lao vào trong dòng nước, nàng là không biết bơi. Năm đó hẩn cứu sống nàng cũng vài lần muốn dạy nàng học bơi nhưng nàng đều sợ hãi cùng hoảng loạn khi gặp nước sâu, lần chết hụt năm đó khiến nàng sợ nước.

- Nhã Nhi... Nhã Nhi...

Hẩn điên cuồng tìm kiếm trong nước, thế nhưng không một tiếng trả lời không một vết tích gì của nàng giữa dòng nước chảy xiết kia Khiến hẩn thêm hoảng loạn. Một tiếng than nhỏ nàng trôi lên giữa dòng nước chảy xiết, vừa nhìn thấy nàng hẩn lập tức lao đến ôm lấy nàng vào trong lòng thật chặt. Bị hẩn đột ngột ôm lấy Nhã Nhi có chút bất ngờ, thấy hẩn run rẩy ôm lấy nàng mới khiến nàng nhớ ra thời tiết bắt đầu đã trở lạnh.

- Chàng không sao chứ ?

Không chút phản ứng với câu hỏi của nàng hẩn vẫn đứng đó ôm chặt nàng run rẩy.

- Đừng dọa ta như thế một lần nữa...

Hẩn thì thào. Những gì hẩn nói khiến nàng dường như có chút sức tỉnh ra. Nàng sợ dĩ nói đến sống chết chẳng qua là có chút tức giận còn nhảy xuống sông không phải tự tử hay hù dọa hẩn mà là muốn nhặt lại ngọc mà hẩn đã vứt đi. Cầm trong tay ngọc hẩn tặng nàng năm đó nàng bỗng dưng cảm thấy ngọt ngào. Hẩn là đang run rẩy vì lo lắng cho nàng đó sao. Mặc dù rất hạnh phúc thế nhưng nàng cũng không thể cho phép chính mình quên đi thực tế

- Chúng ta lên bờ hong khô y phục đi, tiếp có chút lạnh.

Nàng là lo lắng cho sức khỏe hẩn hơn nhưng lại sợ hẩn sẽ vì nàng lo lắng mà dùng thái độ lạnh lùng lúc trước đối xử với nàng nên nàng đành phải một lần trở thành kẻ yếu ớt.

- Đi thôi.

Hẩn ôm lấy nàng lao về phía một hang động gần đó một cách nhanh nhất. Với tốc độ kinh công của hẩn Nhã Nhi đoán rằng hẩn là luyện được tầng cao nhất của Đoảng Mệnh Thất hồn, không còn cách với Đoạt Mệnh thất tử là bao nữa.

- Chàng là luyện đến tầng thứ mấy của Đoảng Mệnh Thất hồn rồi.

Nàng giọng nói có chút run rẩy sợ hãi.

- Bước đầu vào tầng thứ 9.

Hẩn nhẹ nhàng nói như thể đang bàn luận thời tiết.

- Chàng đã bước vào Đoạt Mệnh thất tử ?

- ừ được nửa đường rồi nhưng ta cảm thấy có gì đó không đúng.

Nàng cũng biết về võ công của Đoảng Mệnh Thất Hồn sao ? Hắn là có chút kỳ lạ, nàng thậm chí còn biết cảnh giới cao nhất của võ công hắn luyện. Cái cách mà nàng và sư phụ nói chuyện coi ra là người quen.

- Sư Phụ chàng trước kia là thuộc hạ của cha thiếp. Một lần tình cờ thiếp cứu ông ta về khi ông đang bị địch nhân đuổi giết. Sau đó lão cứ đi theo đòi dạy võ công của mình cho tỷ tỷ của thiếp nói là muốn báo ân. Khi thiếp biết chuyện đã nổi giận thế là lão bỏ học trò chạy lấy người. Ông ta là kẻ chẳng có chút trách nhiệm nào, ngay võ công của bản thân chưa nghiên cứu ra hết lại truyền thụ lung tung, chàng tập theo lão ta không bị tẩu quả nhập ma như lão là may mắn đó.

- Nàng đừng nói lung tung, sư phụ không phải là người như vậy.

Hắn có chút giận nha, thê tử của hắn lại đi nói xấu sư phụ của hắn, nhờ người truyền thụ võ công này hắn mới có thêm một lựa chọn.

- Thôi được, ta sẽ không nói nữa.

Nàng có chút tức giận nha hắn còn dám bệnh sư phụ mình. Hắn như biết bất an của nàng đến bên cạnh ôm chặt lấy nàng khẽ nói.

- Ta sẽ dừng lại việc luyện thất tử, bởi vì giờ lòng ta là giao động rồi, không muốn rời khỏi nàng càng không muốn nàng rời khỏi ta, sao ta có thể luyện tiếp.

- Chàng đây là đang thừa nhận yêu thiếp sao ?

Nàng hai mắt vương bóng lệ hỏi hắn trong lòng tràn đầy ngọt ngào trào dâng cuối cùng nàng cũng nghe được hắn nói với nàng hắn yêu nàng. Mọi cố gắng của nàng trong suốt mười hai năm qua cuối cùng cũng được đền đáp.

- Phải ta là đang thừa nhận ta yêu nàng.

Hắn không muốn đối gạt bản thân nữa nếu hắn đã thừa nhận thì hắn cũng muốn nắm chắc những ngày còn lại của mình. Vòng tay hắn ôm nàng này một lỏng dần rồi toàn thân hắn như đổ hẳn vào người nàng bất tỉnh khiến cho kẻ đang ở trên chín tầng mây lúc này là nàng rơi thẳng xuống đáy cốc trước thực tế rằng hiện giờ chỉ một cơn cảm lạnh cũng có thể cướp mất hắn của nàng.

9. Chương 9: Thất Hồn Đoạt Mệnh

Mặc dù rất hạnh phúc vì biết người mà nàng ngày đêm thương nhớ cũng yêu nàng thế nhưng việc khiến nàng quan tâm hơn hết hiện này là tình trạng sức khỏe của Mạc Phúc. Hắn ngày một yếu hơn, Đoạt mệnh thất tử đúng như tên gọi của nó, nó như đoạt đi bốn phần sinh mạng của hắn. Toàn thân hắn nóng như lửa nằm trong vòng tay nàng run rẩy vì lạnh. Nhiễm lạnh từ dòng nước khiến hắn phát sốt nhưng lại run lên vì lạnh.

Sinh mệnh của hắn mỏng manh đến nỗi khiến cho nàng sợ hãi, chỉ một cơn cảm lạnh thông thường cũng khiến hắn trở nên hấp hối. Quý y người mang y thuật cao bậc nhất thiên hạ cũng ngày đêm túc trực bên cạnh chăm sóc cho hắn. Vất vả lắm ông mới có thể giành hắn từ quỷ môn quan trở về.

Tâm trí nàng trở nên rối loạn và yếu đuối khi nghĩ nàng sẽ mất hắn nên đã cầu cứu đến phụ thân và hiện giờ thì thật đau đầu bởi vì ông thật sự đến.

- Huynh bận trăm công nghìn việc mà còn tới thật là ngại quá.

Mi Khiết Ngọc trừng mắt nhìn kẻ vừa ngàn dặm xa xôi từ biên cương gấp gáp trở về.

- Tiểu tử nhà ta đương nhiên là ta phải lo lắng nha. Ta thăm hắn hắn là không phiền đếm muội đi.

Hừm tưởng lão muốn đến đây lắm sao, nếu không phải vì thương yêu thằng con rể này thì hẳn còn lâu mới gặp sư muội cứng đầu này.

- Thật ngại quá huynh đến thì là khách đương nhiên là phiền rồi.

Mĩ Khiết Ngọc bộ dáng tức giận nói, bà là không thể tha thứ cho lão năm đó nếu lão không bảo Mạc Phúc đền xen vào kế hoạch chuyển vận của bà hẳn là đứa con này mạng sống sẽ không vì thế mà mỏng manh như thế.

- Hừ muội tưởng ta là đã hết giận muội rồi sao. Ta đã bảo muội hãy tin ta thế nhưng muội xem, nếu không phải vì muội nóng vội mà hại Phúc Nhi ra nông nổi này hay sao ?

- Huynh còn dám nói, nếu không phải do huynh kêu nó tới tìm muội nó sẽ rơi vào càn khôn chuyển vận của muội sao ?

- Muội nghĩ muội thật sự cao tay đến mức dừng được càn khôn sao ? nếu không phải ta dùng phù chú định hồn giữ mạng cho Phúc nhi, dùng nửa mạng của con rể nhà ta cứu về mạng của muội muội còn ngồi đây cãi nhau với ta sao ?

- Huynh ..., ta nhờ huynh xen vào sao ? Nếu không phải do huynh Phúc nhi nhà ta mất nửa mạng sao ? Ta khi nào thì nhờ huynh cứu ta chứ ?

- Ta chẳng phải từng nói ta sẽ nghĩ cách sao, sao không thể tin tưởng ta?

- Chuyện của gia đình ta ta không muốn huynh bị lôi vào.

Bà là không muốn thiếu hẳn cái ân tình khó trả.

-Ồ Muội là người thân của ta sao ta có thể không lo

- Ta khi nào trở thành tiểu muội nhà huynh, người thân nhà huynh? Chúng ta có cùng huyết thống sao ? Ta thật không nhớ mọc đầu ra ông anh.

- Hai người làm ơn thôi đi, già cả rồi mà cứ như trẻ con cả vậy. Mạc Phúc con luyện Đoảng mệnh thất hồn sao ?

Quý Thanh Dã nhẹ nhàng hỏi kẻ vừa tỉnh lại trên giường bệnh kia.

- Sao ? Nói vậy thằng bé ngày càng yếu hơn là do luyện loại võ công đoạt mệnh đó ?

Mĩ Khiết Ngọc rít lên giận dữ. Nhìn phu quân bà chẳng chút phản ứng sững sốt gì có vẻ như vừa biết chuyện khiến bà càng tức giận hơn, là cha hẳn giúp hẳn che giấu bà Hừ Thiệu Mạc Du hẳn rồi sẽ không thể yên với bà nhà.

- Muội xem làm mẹ mà còn không rõ tình trạng của con mình. Mạc Phúc, con là luyện vào Đoạt Mệnh thất hồn rồi đi, ta đoán ít nhất nó cũng luyện được đến tam tử rồi.

- Tứ tử...

Thiệu Mạc Phúc trên giường bệnh thều thào, hẳn hiện giờ đến nói chuyện cũng rất mệt nha, bọn họ còn kéo vào trong này gây gổ cũng thật là...

- Tứ tử, con điên rồi sao con có biết luyện hết bảy cửa tử đó con có thể sẽ mất mạng không ?

Mĩ Khiết Ngọc trợn tròn mắt dữ tợn nhìn hẳn, là vì bà đã lấy mất của hẳn nửa mạng sống nên hẳn muốn tìm đường chết có phải không. Sao hẳn có thể đối xử với bà như thế kia chứ có phải muốn bà day dứt đến hết kiếp này hay không ?

- Con luyện đến Tứ tử hẳn đã thông cửa tử thứ tư rồi ?

Trầm Thiên ở một bên nhìn sắc diện hẳn mà nói.

- Phải, con sẽ không tiếp tục nữa. vì con không còn tự tin buông bỏ mạng sống của mình mà không chút vướng bận nữa.

Hẳn là yêu tiểu thê tử của hẳn mất rồi. Lưu luyện nàng khiến hẳn đổi ý.

- Con phải tiếp tục nếu không con cũng sẽ không thể sống được bao lâu với tình trạng như hiện giờ.

Trầm Thiên ở một bên nói như thế chỉ như đọc một cuốn sách không nên bỏ dở hết sức nhẹ nhàng khiến Mĩ Khiết Ngọc tức nổi đom đóm mắt.

- Trầm Thiên Huynh là đang khuyên nhủ tử của ta đi vào cửa tử sao ?

Vừa nói Mĩ Khiết Ngọc vừa vung chưởng đánh về phía Trầm Thiên. Dù là huynh muội bao năm qua nhưng bà vẫn mãi không thể biết hấn nghĩ gì. Có lẽ cũng bởi thế mà tình cảm của bà và hấn cũng chỉ có thể dừng được ở mức ngưỡng mộ thôi. Khi yêu Mạc Du bà mới nhận ra khác biệt trong đó.

- Muội nên nhờ hấn cũng là con rể của ta, ta cũng không muốn con gái ta trở thành quá phụ hưởng hồ nửa mạng của hấn là do ta lấy đi, ta sẽ chịu trách nhiệm.

Nói rồi lão ôm lấy Mạc Phúc biến mất, bỏ lại cho mọi người một cái hẹn nửa năm.

- Ta để lại Nhã nhi nhà ta làm thế chấp. Nửa năm sau kêu nó đến Vân Mộng Chúc đón tướng công về.

- Này.....Nhã Nhi cũng là con dâu nhà muội mà, huynh gả con gái rồi làm gì còn con gái mà thế chấp chứ hả ?

Mĩ Khiết Ngọc gọi với theo bóng Trầm Thiên đã xa dần, bà có thể không tin vào quẻ bói của mình nhưng chắc hấn là luôn tin tưởng hai vị sư huynh này. Nhìn về phía phu quân đang tính chuồn êm kia Mĩ Khiết Ngọc là nhanh hơn một bước chặn trước mặt hấn nở nụ cười nguy hiểm.

- Chàng là tính bỏ chạy sao ?

Dám giấu bà chuyện quan trọng như thế hấn hấn là nên nhìn trước hậu quả mới phải.

10. Chương 10: Kết Thúc.

Sau khi trải qua Thất tử, luyện thông Đoảng mệnh thất hồn hấn như thay da đổi thịt, không những thân thể tìm về nửa mạng sống còn có thân thủ nhẹ như én nhanh nhẹn hiểm người bì kịp. Thế nhưng sau khi xuất quan hấn không hề thấy thế tử nghênh đón như sự trông chờ của hấn mà chỉ thấy cha, nương cùng huynh trưởng.

Mạc Phúc nhìn trước ngó sau xem liệu có bỏ sót ngõ ngách nào nàng có thể nấp hay không nhưng đổi lại chỉ là sự thất vọng. Nhìn hấn nhấp nhóm không yên rồi lại tỏ ra thất vọng Mĩ Khiết Ngọc thở dài nhẹ giọng nói :

- Hai hôm trước con bé đổ bệnh... Tội nghiệp...

Chỉ nghe đến đó hấn lao ra như tên bắn chạy về độc Cốc để có thể thấy nàng, nàng đổ bệnh hấn là rất khó chịu, đã hơn nửa năm rồi hấn không gặp nàng, nhớ mong khiến cho cước bộ hấn ngày một nhanh hơn mong được gặp nàng. Thế nhưng đẩy cửa bước vào thì thứ hấn đối diện là căn phòng trống lạnh. Hấn vội vàng bắt lấy một hầu gái trong Cốc gặng hỏi :

- Nhị thiếu Phu nhân đâu ?

- Dạ...Dạ...Nàng ấy đi rồi.

- Đi... Nàng ấy chẳng phải là đang ốm sao ? Nói cho rõ....

Hấn hấn giọng trầm mắt với nha hoàn trong cốc.

- Bệnh của Nhị thiếu Phu nhân là tối qua đột nhiên trở nặng nên sáng nay đã đi...đi...

- Nàng là rời bỏ ta mà đi như vậy sao ?

Mạc Phúc thả tay nha đầu kia đang bị hấn dọa mà nói năng lắp bắp lộn xộn kia ra ngã ngồi trên đất lảm bảm như kẻ mất trí.

- Ai rồi bỏ chàng hả ? Chàng có thể dừng chạy nhanh quá không thiếp vì bị cảm nên sáng nay đi trễ hơn mọi người thôi tới nơi thì mọi người nói chàng là chạy về nhà rồi làm...thiếp đuổi theo hụt cả hơi...

Nàng vừa nói vừa thở dốc.

- Nhã Nhi...

Hắn chạy đến ôm chầm lấy nàng vui mừng còn hơn nhặt được vàng. Thật là biết dọa chết người ta mà thể mà hắn cứ tưởng rằng sẽ không thể gặp lại nàng nữa.

- Nhã Nhi, nàng mập lên nha.

- Ngốc ă thiếp là có hài tử bốn tháng rồi.

- Là hài tử, làm thế nào ?

Hắn nhớ là hắn và nàng còn chưa có động phòng nha.

- Là khi chàng vào Lục tử thiếp là... khi đó...

Nàng hai má ánh hồng xấu hổ nhắc hắn.

- Vậy ra đó không phải mơ mà thật sự là nàng sao ?

Hắn cứ nghĩ mình nằm mơ kia chứ.

- Cha nói vì cần cho việc thông tử nên gọi thiếp đến...

Nàng đỏ mặt giải thích...

- Vậy hài tử sẽ không bị ảnh hưởng chứ ?

Hắn là lo lắng hại đến hài tử nha.

- Không sao, Quý thúc bảo đảm sẽ không việc gì.

Nàng cười ngọt ngào hạnh phúc. Mạc Phúc đưa tay ôm lấy thê tử vào lòng hắn gặp được nàng có lẽ là do phúc từ kiếp trước tích được. Suốt khoảng thời gian qua nàng luôn là lý do giúp hắn đương đầu với ba của tử còn lại. Nhạc Phụ nói Thất tử hồn thì tử của tử thứ tư kẻ luyện phải có ý chí muốn sống đến tận độ. Khi hắn vào tứ tử thì hắn còn vì vướng bận từ hôn với nàng nên có chút lưu luyến cũng có lẽ nhờ vậy hắn là vượt qua tứ tử mà không mất mạng. Nàng có lẽ đúng là phúc tinh của cuộc đời hắn, hắn sẽ nắm thật chặt nàng cả đời này tuyệt đối sẽ không buông tay.

Nhìn đôi trẻ âu yếm hạnh phúc Mĩ Khiết Ngọc buông lỏng bờ vai cuối cùng bà cũng có thể tháo gỡ được gánh nặng của mười ba năm qua. Thiệu Mạc Du ôm lấy thê tử hắn xem ra lại nợ tên kia thêm một cái ân tình rồi.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-tu-chi-phuc-vi-hon>